Stars and Stripes for ever

In „Vrij Nederland" lazen we een beschrijving van het nieuwste werk van de Amerikaanse publicist John Gunther, getiteld „Inside U.S.A.", dat een overzicht poogt te geven van de reusachtige cijfers, waarmede op het ogenblik in de 48 staten van Amerika wordt gewerkt en dat tegelijkertijd de aandacht wil vestigen op de vele aldaar nog bestaande misstanden.

Het boek behoort tot de z.g. „best sellers" wat betekent, dat het een der meest gevraagde en verkochte boeken is. Het spreekt vanzelf, dat het niet kan en wil beschouwd worden als een aanklacht tegen kapitalistische uitbuiting, doch hoogstens als een reportage, zonder meer. Als dit niet zo was, zou het werk, gezien de anti-communistische actie in de U.S.A. het nooit tot „best seller" gebracht hebben. Niettemin, onder juiste belichting, bevat dit boek toch zoveel interessante gegevens omtrent de verhoudingen in de Verenigde Staten, dat wij menen, ze onze lezers niet te mogen onthouden.

Kentucky, bekend uit het liedje „My old Kentucky home" is een van de 48 staten van „God's own Country", God's eigen land. Zo noemen de Amerikanen hun werelddeel. Maar slechts een betrekkelijk kleine bovenlaag profiteert van die bevoorrechte positie.

In dat „Old Kentucky home" is 42 pct. van de boerderijen niet langs een behoorlijke begaanbare weg te bereiken. Met betrekking tot het analphabetisme is het de 47ste staat. Slechts één staat, Mississipi, heeft meer analphabeten. 42000 boerderijen hadden in 1940 geen stromend water of privaat. De bevolking liep tussen '40 en '43 met 10 pct. terug. In verband met de sterfte aan tuberculose staat dit land op de 46ste plaats. In een rayon „verzorgt" één arts 11500 gezinnen. 100000 inwoners lijden aan syphillis, terwijl per jaar 50000 gevallen van gonorrhoe voorkomen.

Wat het onderwijs aangaat, de volgende gegevens.

In 1932 kwamen 114000 kinderen op school; in 1944 was dit getal teruggelopen tot 14000, hetgeen zijn oorzaak vond in slechte wegen, gebrek aan vervoermiddelen en armoede. 49 pct. van Kentucky's schooljeugd slaagde er niet in, de school te doorlopen. De beloning der Onderwijzers is naar verhouding. Het gemiddelde jaarsalaris in New York bedraagt $ 2697. In Kentucky is dat slechts $ 1014.

Oorzaak van deze achterlijkheid is de meer dan ergerlijke, bijna koloniale uitbuiting. Het overgrote deel van het huizen- en grondbezit is in handen van enkele groot-kapitalisten, die elders woonachtig zijn. Zij weten ternauwernood, waar hun bezittingen zich bevinden of hoe die er uit zien. Zij interesseren zich trouwens alleen voor de grootte van de rente, welke hun belegde kapitalen opbrengen. Het lot van hen, die er voor moeten zorgen, dat die rente zo hoog mogelijk is, is voor hen eveneens bijzaak.

En nog hogere winsten maakt het Amerikaanse kapitalisme. Het Europese kapitalisme is uit elkaar opvolgende oorlogen bijna vernietigd te voorschijn gekomen. Het heeft hulp nodig om zich weer te herstellen en biedt, als onderpand een geschoold industrie- en landbouwproletariaat aan. En in zulk een prachtige geldbelegging heeft de Amerikaanse kapitalist, onder bepaalde voorwaarden, wel idée. Europa, het Europese proletariaat is bestemd het nieuwe uitbuitingsobject van het Amerikaanse kapitalisme te worden. Plan Marshall, hulp aan noodlijdende landen. Jawel! Doch wanneer de voorwaarden niet aantrekkelijk genoeg zijn, wanneer men zich niet met huid en haar overgeeft, kan men naar die hulp fluiten. Europa komt nu in de positie van Kentucky. De geldschieters behoeven niet eens te weten, waar de bezittingen liggen, waarin zij hun kapitalen steken. Hun interesseert ook niet de positie van de werkers, zij stellen alleen belang in de rente van het kapitaal.

Ook Europa is en wordt meer en meer één der koloniën van het Amerikaanse imperialisme.

Momentopnamen
uit het
land van de dollar

De volgende week begint aan de Californische kust de grootste vlootdemonstratie, en de eerste, gehouden in samenwerking met het Amerikaanse leger en de luchtmacht. Het is tevens de eerste publieke demonstratie van de amphibiestrijd.

Er zijn plaatsen voor duizend burgers en 600 officieren. In de aankondiging van de marine lezen we verder:

„Het is de ernstige hoop van Generaal Struble en Generaal Gerow dat dit begin herhaald zal worden en zelfs uitgebreid in de toekomst en dat de amphibie-techniek ontwikkeld in de landingen in Normandië, Iwo Jima, Okinawa, Guedalcanal en elders, bewaard en verbeterd zullen worden, zodat we klaar zijn voor toekomstige operaties."

De climax van de manoeuvres, die veertien dagen zullen duren, is het grootscheepse bombardement van uit de lucht en de zee.

In sommige openbare scholen bidden de onderwijzers met de kinderen iederen dag voor het behoud van de vrede. Waarom ook niet? Op ieder Amerikaans muntstuk staat: „We vertrouwen op God".

De R.K.O.-producer Bert Granet is zo juist teruggekeerd van een reis door Europa. Hij heeft film-opnamen gemaakt in Frankrijk en Duitsland. Hij vertelde, dat twee weken in Parijs aan kosten voor levensonderhoud $90.000 bedroeg voor hem en zijn medewerkers, in Duitsland was dit bedrag slechts $ 14.000.

Het aanzienlijke verschil werd veroorzaakt doordat een maaltijd voor twee personen in Parijs $ 40.— kostte, in Berlijn slechts $ 1.20. Ze waren in Duitsland onder de bescherming van het Amerikaanse leger, en mochten zelfs soldaten gratis als figuranten gebruiken. De R.K.O. droeg natuurlijk iets bij in het hulp-fonds.

Een Duitse figurant kostte slechts twee cigaretten en een acteur, die hen in Hollywood $ 500.— gekost zou hebben, vroeg als betaling een van de broeken van Granet, welke hij inderdaad kreeg.

Partij v. d. Arbeid actief

Het gewestelijk bestuur Gelderland van de Partij van de Arbeid heeft in het „Vrije Volk" het programma voor het laatste kwartaal van dit jaar aangekondigd, waarbij de redactie nog vermeldt: „Partij van de Arbeid zeer actief".

Als we dat programma van dit democratisch en socialistisch partijbestuur eens nader bekijken, valt ons op, dat er in totaal 11 bijeenkomsten zullen worden gehouden, en wel met leden van de partijraad, met burgemeesters en met afgevaardigden van andere instanties.

Van een bijeenkomst met de leden van de partij, met hen, die in de eerste plaats zich over de vastgestelde resoluties zouden moeten uitspreken, is evenwel geen sprake. Alles gaat bij U, over U en zonder U. Alleen de contributie is welkom.

ATTENTIE!

Onze vrienden in het buitenland worden verzocht alleen te corresponderen met:
REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046
AMSTERDAM-ZUID 2 — HOLLAND

Our friends in English speaking countries are kindly requested to send their correspondence and periodicals direct to:
REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046
AMSTERDAM-ZUID 2 — HOLLAND

Unsere deutsch sprechenden Freunde in im Auslande bitten wir, zu correspondieren mit:
REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046
AMSTERDAM-ZUID 2 — HOLLAND

Lecteurs et Amis étrangers.
Nous vous prions d'envoyer des numéros d'échange de vous journaux offerts à Spartacus et tout votre correspondance exclusivement à notre adresse:
REDACTIE „SPARTACUS" — POSTBUS 7046
AMSTERDAM-ZUID 2 — LA HOLLANDE

Sint-Nicolaas.

Hebben onze lezers er wel aan gedacht, welk een interessant en doelmatig geschenk er binnen hun bereik ligt?

DE ARBEIDERSRADEN
door P. AARTSZ
Gebonden f 3.90 - Ingenaaid f 3.25

Te bestellen bij **UITGEVERIJ „DE VLAM"**
POSTBUS 7046, AMSTERDAM-Z. 2

6 DECEMBER 1947 — PRIJS 12 CENT — 7e Jaargang No. 48

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

HET HEILIG VERBOND

De Franse burgerlijke revolutie van 1789 lag reeds 26 jaren terug. De sansculotten, die hun naam ontleenden aan het feit dat zij als blijk van hun revolutionnaire gezindheid, in tegenstelling tot de aristocratie en de adel, geen kniebroek doch een lange broek droegen, zij die de vaan van de opstand tegen feodalisme en absolutisme ver buiten de Franse grenzen hadden gedragen, hadden reeds lang het veld moeten ruimen. Napoleon had zijn glorieuse dagen van een nieuw keizerrijk Frankrijk beleefd, had Europa bedild en getyranniseerd, maar tegelijkertijd overal nieuwe staatkundige verhoudingen doorgegevoerd, die aansloten aan de nieuwe kapitalistische productie-verhoudingen. Maar ook de zon van Napoleon was onder gegaan. Zijn macht was gebroken, door de samenwerking van het opkomende modern-kapitalistische Engelse imperium en de feodale machten van Rusland, Oostenrijk en Pruissen. Toen werd in 1815 op initiatief van de Czaar van Rusland, door de drie laatstgenoemde landen het Heilig Verbond gesticht, dat zich ten doel stelde, zowel in het binnenlands bestuur als de buitenlandse staatkunde de beginselen van de Christelijke godsdienst als richtsnoer te nemen. Zo was het in naam, in werkelijkheid was het de samenwerking van de reactionnaire machten, die zich ten doel stelden de vooruitgang te stuiten, de burgerlijke vrijheden te keren of te breidelen en vooral de jonge arbeidersbeweging, die zich in West-Europa en Frankrijk in het bijzonder tijdens de revolutie jaren aan de horizon had vertoond, geen kansen te geven. Kneveling van de pers en van het verenigingsleven, arrestaties en vestingstraffen, waren de gebruikelijke middelen. Altijd hebben de machtigen gepoogd om, achter een décor van mooie frasen, het eigenlijke doel, de onderwerping van de uitgebuiten, te verbergen.

Onze tijd kent ook zijn Heilig Verbond, de organisatie der Verenigde Volken. De tekst van zijn „Handvest" begint als volgt: „Wij, de verenigde volken, vast besloten volgende generaties te behoeden voor de gesel van de oorlog, die de mensheid tweemaal in ons eigen leven in onzegbare ellende heeft gedompeld, en teneinde opnieuw te getuigen van ons geloof in de elementaire mensenrechten, in de waardigheid en de waarde van de menselijke persoonlijkheid, en de gelijkgerechtigdheid van alle mensen en volken, groot en klein....."

Dan volgt een hoorn des overvloeds van de schoonste voornemens, waaronder ons opvallen: „gerechtigheid, hogere levensstandaard, vrijheid, verdraagzaamheid, vrede en veiligheid", om vervolgens de zin te besluiten met:

„hebben besloten ons aaneen te sluiten teneinde deze doelstellingen in volle omvang te verwezenlijken."

Zoals U ziet, naar omstandigheden gewijzigd, mankeert er bij het nieuwe Heilige Verbond evenmin iets aan het décorum.

Wie gelooft er nog iets van de mooie frasen? Immers niemand. Men behoeft geen sluier meer op te lichten, om de werkelijkheid te zien. Duizenden kennen geen „elementaire mensenrechten", kennen geen „levensstandaard"; hun „menselijke persoonlijkheid" is verloren geraakt op de zwerftochten, die zij als verdrevenen uit eigen land, uit eigen huis moesten doormaken, om terecht te komen in de kampen van displaced persons. Millioenen vechten een wanhopige strijd tussen loon- en prijspeil. Tientallen millioenen zakken weg in grauwe honger en ontbering.

En ondertussen zijn de grote vier bijeen in Londen, bakkeleien met elkaar, slaan zichzelf op de borst, beweren dat hun eigen streven zo eerlijk en waarachtig is, zo vredelievend, democratisch, en het algemeen belang dient, terwijl de imperialistische hebzucht van hun comparanten uit de U.N.O., de spuigaten uitloopt. Dan volgt het wederwoord waarin de film in omgekeerde volgorde wordt afgedraaid: de heiligen duivels blijken en de duivels heiligen. En over alle ellende heen lachen de heren dan eens fijntjes en elkaar begrijpend toe.

Het verbond der heiligen!

— o —

De Ministers van de grote vier in Londen zijn nu bijeengekomen om ten aanzien van Oostenrijk en Duitsland uitvoering te geven aan hun „vaste voornemen" de doelstellingen van het „handvest", „in volle omvang te verwezenlijken".

Wie gelooft het? Niemand! Zijzelf niet.

Aan de orde is de vraag, hoe dit stuk van de wereld tussen de concurrenten, Amerika met een betrekkelijk vrij kapitalisme en Rusland met een volkomen georganiseerd staats-kapitalisme, zal worden verdeeld. Wie denkt dan nog aan de „menselijke persoonlijkheid", aan de „gelijkgerechtigdheid van alle mensen en volken?

In Oostenrijk is een privaat-kapitalistische sector, waarin vermoedelijk belangrijk Engels en Amerikaans kapitaal is geïnvesteerd. Rusland is bezig zijn macht daar te benutten om de bedrijven ten bate van Rusland te „nationaliseren". De belangen zijn het twisten waard. Bovendien, Oostenrijk is één van de Donaulanden. Alle anderen liggen stevig in de Russische greep en geheel Zuid-Oost Europa dreigt voor Amerika en Engeland verloren te gaan. Oostenrijk kan, indien het niet achter het stalen gordijn verloren gaat, een springplank voor die beiden worden naar Hongarije, Roemenië en verder. Daarom stonden Amerika en Engeland op het standpunt dat de vrede met Oostenrijk als eerste punt aan de orde moet komen. Daarom wordt Oostenrijk in de proloog van het Marshall-plan met Frankrijk en Italië genoemd als land dat allereerst en dringend crediet-hulp behoeft. Daarom wil Rusland Oostenrijk als oude vijand, en omgekeerd, Engeland en Amerika het als door nazi-Duitsland overweldigd land behandelen. Met „vrede", „menselijkheid" en „gerechtigheid" heeft dit alles niets uitstaande.

— o —

Met betrekking tot Duitsland ligt de kwestie juist omgekeerd. In het agrari-

sche Oost-Duitsland heerst Rusland, in het overwegend industriële West-Duitsland, heersen Amerika, Engeland en Frankrijk. Zij willen hun greep op de daar bestaande groot-industrie niet verliezen, zij willen hun investeringen daar niet prijsgeven. Zij willen de privaat-kapitalistische sector in West-Duitsland inschakelen in hun West-Europees bruggenhoofd, dat een wapen moet zijn tegen het staatskapitalistische Rusland. Een **verenigd** Duitsland zou, evenals na de vorige wereldoorlog, een plan-economie moeten volgen en daarbij is lang niet uitgesloten, dat het zich in sterke mate op Rusland zou oriënteren. Het Duitse probleem heeft dus voor de Westerse machten geen haast. Houden wat men heeft, en inlijven, door credietverlening, in de vrije kapitalistische sector. En om tegengestelde redenen heeft Rusland dus **wel** belang bij een **spoedige** oplossing van deze aangelegenheid.

— o —

De agenda voor de Londense besprekingen dreigde door deze tegenstellingen niet vastgesteld te kunnen worden. Uiteindelijk is een oplossing gezocht, waarbij Oostenrijk door de **plaatsvervangende** ministers en Duitsland door de **gewone** ministers van buitenlandse zaken, maar beiden dus tegelijk, kunnen worden behandeld. Uitstel van de moeilijkheden, die straks opnieuw om oplossing zullen vragen.

— o —

Zo scherp liggen twee jaren na de wapenstilstand de tegenstellingen tussen de voormalige imperialistische bondgenoten. Duidelijk is, dat daaruit niets goeds voor de grote massa kan groeien. Elke kapitaalsmacht is bezig met een eigen opbouw, tegengesteld aan die van de andere. In de voorbereiding van ieders „vredes-ideaal", ligt de oorlog opgesloten. Voor de grote massa is geen „hogere levensstandaard", in welke kapitalistische opbouw ook, besloten, evenmin vrede en vrijheid. Het gaat alles over ons, zonder ons en ten koste van ons.

Voor de internationale arbeidersklasse is dit Heilig Verbond iets uit een andere, niet-arbeiderswereld. Maar, in de arbeiderswereld is het eigen denken, het eigen inzicht, nog te zwak om krachtig tot uiting te komen. Daarom overal uitbuiting, daarom nieuwe oorlogsdreiging, daarom volslagen onmondigheid. Wie dit inziet weet, dat hij groot werk doet, wanneer hij de klassebewustwording en de klasseorganisatie der arbeiders bevordert.

Geef Spartacus aan je kameraad en maak hem abonnée

De staking in Frankrijk en de imperialisten

De Franse stakingsbeweging heeft zich in de laatste week verder uitgebreid. Van ruim een millioen, welk getal wij in het laatste nummer van Spartacus konden berichten, zijn het nu reeds meer dan twee millioen stakers geworden. Het aantal had nog rond twee millioen meer kunnen zijn, als de vakbonden van het overheidspersoneel ook tot de staking hadden besloten. Met 6 tegen 4 stemmen hebben de hoofdbesturen van deze bonden het stakingsbesluit afgewezen, maar het moet nog worden afgewacht, of de leden zich hieraan zullen houden.

Hoe het ook zij, deze Franse stakingsbeweging is een gebeurtenis, die diep in het politieke en economische leven ingrijpt. Zij vindt haar oorzaak in de ondragelijke economische toestand, waarin millioenen arbeiders verkeren, die moeten werken tegen een door de regering laag gehouden loon. Het is daarom ook vanzelfsprekend dat de massale stakingen door het gehele land zich op één doel richten, namelijk op het doorbreken van de loonstop-politiek der regering.

Reeds in het begin van de staking leidde dit tot een regeringscrisis: Ramadier trad af en in zijn plaats kwam Schuman, die ten aanzien van de arbeiders dezelfde politiek voert. De nieuwe regering is in het geheel niet van plan, om de eisen der stakers tegemoet te komen. Integendeel, ze wil zo mogelijk met sterkere middelen tegen de stakers optreden. Het is kenmerkend dat een tussenpoging, om Blum tot hoofd van de regering te maken, faalde en wel, omdat de rechterzijde van het parlement, of als men wil, degenen, die zich nu reeds op de politiek van de komende man, de Gaulle, oriënteren, hem hun steun ontzegden. Schuman heeft in zijn regeringsprogram geen strijd aangekondigd tegen de Gaullisten en mag daarom in zijn strijd tegen de stakers (voorlopig) op de steun van deze reactionnairen rekenen. Hij wordt dan ook veelal gezien als degene, die het pad voor de Gaulle effent.

Hiermee raken we de andere drijfveer van de, in het kleed van een economische actie verschijnende politieke strijd, die in de Franse stakingsgolf tot uiting komt. Door de gemeenteraadsverkiezingen gewaarschuwd, hebben de arbeiders gezien, dat de burgerij zich om de Gaulle verzamelt, om met de middelen van de fascistische terreur de opstandige arbeiders er onder te houden. En met een zuiver aanvoelen van de situatie, antwoorden zij, vóór het te laat is, door het demonstreren van hun massale kracht.

De regering Schuman probeert het nu nog met het democratische masker. Zij onderhandelt met de leiders van de C. G. T. en biedt de helft van wat de leiders der vakverenigingen als eisen der arbeiders hebben geformuleerd. Dat werd natuurlijk afgewezen, het zou geen zin hebben gehad, dit aanbod te aanvaarden op een ogenblik dat de massabeweging nog voortdurend meer kracht ontploot. En de regering dreigt tegelijk met de terreur van de gewapende macht, toegejuicht door allen, die met de Gaulle hun tijd spoedig gekomen achten. Doch geen democratisch handeltje en geen fascistische dreigementen veranderen er iets aan, dat de loonstop-politiek der regering doorbroken wordt. Haar economische politiek raakt op drift; voortdurende prijsstijgingen en inflatie zijn het gevolg.

De heersende machten in Frankrijk worden daardoor steeds verder in de armen van het Amerikaanse kapitaal gedreven. De hulp uit het dollarland zal aanvullen, wat zij in het eigen land te kort zijn geschoten. Maar met de dollars komt het sterke gezag van de Gaulle, want een sterk gezag, dat in staat kan worden geacht tegen elk soort „communisme" op te treden, is de voorwaarde voor de hulp, die men van de dollarkoningen tracht te verkrijgen. Menslievende overwegingen spelen in de kapitalistische wereld niet de geringste rol, de strijd om de macht in de wereld bepaalt waar en met welke middelen het kapitaal als „redder" verschijnt. Frankrijk is grensland, wordt het met de dag meer. De macht van het westerse kapitaal over de productiemiddelen en over de mensen begint daar te wankelen. De grote massabewegingen, die vandaag nog maar looneisen der arbeiders kenbaar maken, en reeds daardoor het hele bewind op losse schroeven zetten, kunnen zich morgen herhalen. Als loonsverhogingen de werkende mensen niet uit de ellende helpen, zullen zij controle op de productie eisen, zoals nu reeds in Italië gebeurt. Massabewegingen, niet gestuit en niet gebroken, oefenen een zuigende kracht uit op de velen die er nu nog wijfelend tegenover staan; zij ploegen steeds dieper en openbaren op de duur voor iedereen haar revolutionnair karakter. Dat is het, wat de kapitalistische heersers zien aankomen en wat ze vrezen, want tegen de proletarische revolutie helpen noch atoombommen noch goed bewaakte grenzen.

Daarom moet de „dollarhulp" in Frankrijk gepaard gaan aan het sterke gezag van de Gaulle, die de strijd tegen elk communisme als beginsel in zijn vaandel heeft geschreven. Voor de Gaulle zijn de Franse stakers evengoed communisten als de aanhangers van Moskou, die de massabewegingen der arbeiders voor hun politieke doeleinden willen gebruiken, want beiden tasten de macht van het westerse kapitaal over de productiemiddelen en de mensen aan.

In de strijd, die op het ogenblik in geheel Frankrijk steeds grotere afmetingen aanneemt en steeds feller wordt gevoerd, spelen zowel de Gaulle als ook de dollarhulp de rol van de dingen die op de achtergrond wachten. Nu, in de bewogen dagen van de grote worsteling, probeert de regering Schuman, met de haar ter beschikking staande middelen, de beweging der arbeiders te onderdrukken. Zij tracht de goedkeuring van het parlement te verkrijgen voor de „wet voor de noodtoestand", aldus de staatsterreur tegen de stakers als „democratisch" en niet fascistisch maskerend. Maar dat zal haar niet helpen; fascistische terreur is kenbaar aan de middelen, waarmee ze optreedt, door het parlement goedgekeurd of niet. De klassentegenstellingen, en daarmee ook de strijd, worden er steeds onverzoenlijker door.

Terwijl de heersende klasse in Frankrijk, van De Gaulle tot Schuman en Ramadier zich sterk voelen in het vertrouwen op de hulp, die zij uit Amerika verwachten, de Franse Communistische Partij put kracht uit haar vertrouwen in Rusland. Aangezien deze met Rusland verbonden communistische partij de leiding van de grote vakbonden, verenigd in de C.G.T. in handen heeft en ook, als de grootste politieke partij, in het politieke leven der arbeiders een belangrijke rol speelt, wordt op de massabeweging der arbeiders de stempel van een Russische actie gedrukt. Voor de heersende klasse in de Westerse landen en haar socialistische helpers is de strijd der arbeiders niets anders dan een door Rusland geïnspireerde en door zijn agenten ontketende actie, die er op uit is, haar opbouw, geleide economie, Marshall-plan en nog zoveel andere mooie plannen, tot redding van de menshéid van de ondergang, te dwarsbomen en in de war te sturen.

Omgekeerd is het zeker waar, dat Rusland de met Moskou verbonden communistische partijen in zijn strijd om de macht in de wereld gebruikt. Elk middel wordt aangewend, ook de massabewegingen der arbeiders, om de staatsmacht in handen van deze partijen te brengen, om zodoende de politiek van het betrokken land met Rusland te verbinden. In Frankrijk zien wij de eerste grote poging daartoe.

De strijd van de Franse arbeiders wordt daardoor — en dat zal in de toekomst ook voor alle andere landen van Europa gelden — een strijd, waarin een nederlaag der arbeiders vóór Amerika en tegen Rusland, of omgekeerd, beslist. Het lijkt haast onvermijdelijk, dat de strijd der arbeiders, of ze nu overwinnen of de nederlaag lijden, steeds weer nieuwe leiders, nieuwe heersers in het zadel helpt.

Moet ons dat er toe brengen, de nutteloosheid van de klassenstrijd als een noodlot te aanvaarden, zoals de „socialistische" en christelijke priesters ons willen doen geloven? Of moeten wij onze toekomst in handen leggen van de heilbrenger uit Moskou? Het zal ons niet helpen, want zolang de arbeidersklasse niet bevrijd is van onderdrukking en uitbuiting, zal ze om haar bevrijding moeten vechten. En de weg naar de bevrijding begint daar, waar ze de leiding van haar eigen strijd zelf ter hand neemt. Ook daarvoor zal een zware strijd gevoerd moeten worden tegen al degenen, die de arbeidersklasse willen leiden en beheersen.

MOETEN WIJ KIEZEN

In ons vorig artikel onder dit hoofd, hebben wij in hoofdzaak laten zien, waartoe het leidt, wanneer men meent in het aanstaande wereld-conflict te moeten kiezen. Het betekent een verlaten van het klassestandpunt. Men kan niet tegelijk de belangen der arbeidersklasse voorstaan en zich plaatsen aan de zijde van een der in de toekomst oorlogvoerende machten.

Daar de briefschrijver de vraag stelt met betrekking tot Rusland, zullen wij hier dus nagaan, welke argumenten te berde worden gebracht ten gunste van dit standpunt.

Men beweert dan, dat de arbeiders het beter hebben in Rusland, dan in de overige kapitalistische landen. Wij vinden het niet de moeite waard om hierop in te gaan, hoe gemeakkelijk ook het tegendeel zou zijn te bewijzen. Wij geloven dan ook niet, dat onze briefschrijver, voor louter materiële voordelen een bloedige krijg over heeft.

Het tweede argument is: De arbeiders krijgen het beter in Rusland. Wat zou dit echter moeten betekenen? Het zou moeten inhouden, dat de tegenstellingen in Rusland aan het verdwijnen waren. Dit „beter" kan alleen betrekking hebben op de machtspositie der arbeiders en hroel naar communistische productie. Want evenmin als wij voor een louter „beter-hebben" een oorlog zouden willen voeren, zouden wij dit voor een louter „beterkrijgen" willen doen. Het zou dus moeten betekenen een groei naar een grotere harmonische eenheid en verdwijnen der klassen. Nu hebben wij gezien, dat dit juist niet het geval is. Dit kan niet het geval zijn, omdat de arbeiders niets over de productiemiddelen te zeggen hebben. Hebben zij dat niet, dan hebben zij het ook niet over de verdeling van de producten, dus over hun arbeidsloon: Hierover beschikt een steeds machtiger wordende bureaucratie. De vakverenigingen worden volkomen beheerst door de partij; de partij is de staat en de staat zorgt in de eerste plaats voor hen, die haar vormen, dat zijn zij die er de leidende posities hebben. De staat is alles. Aan hem moet alles opgeofferd worden, want de staat zorgt ook voor alles en allen; wat in de eerste plaats betekent voor de belangrijkste mensen in de staat, zoals in een leger ook in de eerste plaats voor de generaals wordt gezorgd, wat trouwens overal geschiedt, waar de macht hoger op zetelt. Hetzelfde principe wordt natuurlijk ook doorgevoerd bij de leiders van de staat onderling. De hoogste is de onschendbaarste, de absoluut machtigste. Wij menen, dat dit geen verdere bewijzen meer behoeft, het één volgt logisch uit het andere.

Herinneren wij ons de revolutionnaire maatregelen uit het begin der revolutie, dan weten wij ook, dat ze alle te niet zijn gedaan en door reactionnaire werden vervangen. Het burgerlijk huwelijk werd afgeschaft. Het operatief ingrijpen bij bevruchting werd toegestaan, Homosexualiteit werd niet strafbaar gesteld, de Kerkelijke macht vernietigd, het erfrecht afgeschaft, en aan het inkomen grenzen gesteld.

Ten behoeve van wie werden al deze maatregelen ingetrokken? Wie hebben belang bij herstel van ongelimiteerde inkomens en bij herstel van het erfrecht? Toch zeker niet de loonarbeiders. Voor wie dient het weer instellen van een macht, die de geesten der massa benevelt? Alles maatregelen, ten voordele van de heersende laag of gericht tegen de onderdrukten, de loonarbeiders. Om veilig te zijn tegen eventuele bewegingen, die uit de ontstane tegenstellingen voortkomen, is een almachtig apparaat in het leven geroepen, achtereenvolgens geheten Gepeoe, de Tsjeka, de N.K.V.D. Natuurlijk is dit ook gericht tegen delinquenten binnen de rijen der machthebbers, waaronder de slachtoffers dan ook talrijk waren.

Doch de tegenwerping zou gemaakt kunnen worden, dat deze maatregelen eenmaal ingesteld, weer afgeschaft kunnen worden. Waarom echter wel in Rusland en b.v. niet in Amerika?

Waarom zou men niet één voor één in Amerika, de inkomens tot een gemiddeld arbeidersinkomen terug kunnen brengen, het erfrecht vernietigen, de macht aan de kerk ontnemen, vrijheid brengen op het gebied van het sexuele leven, de arbeiders macht geven over degenen, die hen in de fabriek kommanderen? Inderdaad was dit het standpunt van de hervormers van het marxisme, de reformisten en revisionisten, die meenden dat dit zou gaan zonder een omwenteling door de arbeidersmacht teweeg gebracht, en die hierdoor dus het klassestandpunt prijs gaven.

Het is ieders goed recht om te mennen, dat dit kan, maar de gronden, die men zou kunnen aanvoeren, steunen op een onjuiste voorstelling van de staat van zaken in Rusland, waar dan ook gretig mee wordt gewerkt. Wat wij hier hebben opgesomd is echter voor geen tegenspraak vatbaar. Men stelt Rusland voor als een luilekkerland en probeert hiever het debat op die grondslag te brengen om op die manier een twist inplaats van een ernstige gedachtenwisseling aan te gaan.

Of wel men zegt: „De veroveringen der revolutie van 1917 moeten niet verloren gaan, zij moeten verdedigd worden". Wij vragen: „Waar zijn deze veroveringen gebleven? Waar is de vrijheid van vereniging, drukpers en vergadering? Als laatste uitvlucht komt dan: „Er is geen privé-kapitalisme meer, de productiemiddelen zijn genationaliseerd"! Dat wil dus zeggen aan de staat gebracht. Toen dit probleem omstreeks 1890 in de sociaal-democratie opdoek verklaarde zij zich bij monde van de oude Liebknecht daar scherp tegen. Later heeft echter de sociaal-democratie dit standpunt aanvaard en is zij dus tot staatssocialisme geworden. Om tot socialisme te worden, wat men wel opvat als een overgang naar het communisme, is ook hier een algehele omwenteling nodig.

Wat wij uit het marxisme hebben geleerd en wat tegenwoordig meer en meer door de moderne studie der massapsychologie wordt bevestigd is, dat de geestelijke inhoud van een klasse, groep, of heersende laag, bepaald wordt door zijn belangen. Niet alleen leert ons dat de studie der historie, maar ook, wat wij dagelijks daarvan om ons heen waarnemen. En waarom zouden de Russische machthebbers een uitzondering vormen? Deze mensen moeten even taai vasthouden aan hun eenmaal verworven machtspositie als welke klasse van heersers ook. Net als bij alle tot nu toe bekende heersende klassen heeft zich een gevoel van superioriteit gevormd, dat slechts kan verdwijnen, wanneer hun de superioriteit ontnomen wordt.

Zo is de Russische arbeidersklasse in dezelfde positie als die in de overige kapitalistische landen. Alleen door een revolutie kan zij zich aan de greep van haar verdrukkers ontworstelen. Er is voor haar en voor ons geen enkele reden, om bij een komende oorlog zich aan de zijde van Rusland te scharen, of zij reeds in West-Europa door haar eigen organen, de raden, een machtspositie zou hebben veroverd of niet.

De Amerikaanse vakbeweging op de glijbaan

Een van de bepalingen van de Taft-Hartley-arbeidswet in Amerika luidt, dat een vakbeweging die een contract heeft afgesloten, verantwoordelijk wordt gesteld wanneer de arbeiders in staking gaan. Staken wordt opgevat als contractbreuk en de vakvereniging, als contracterende partij, kan worden aangesproken voor schadevergoeding en boete, zelfs als de actie door de vakvereniging niet is erkend, in geval van een z.g.n. „wilde staking" dus.

Het is bekend, dat de U.M.W., de mijnwerkers-organisatie, waarvan John Lewis aan het hoofd staat, er in is geslaagd deze bepalingen van de nieuwe wet te omzeilen door in het contract een bepaling te doen opnemen, dat de arbeiders zich alleen verplichten te werken „zolang ze hiertoe in staat zijn en zolang ze het wensen." Deze bepaling in het contract van de U.M.W. is het meest omstreden punt geweest, voor de ondernemers heel wat moeilijker te slikken dan de gevraagde loonsverhoging. Maar tijdens de onderhandelingen over dit contract was de U.M.W. nu eenmaal in een buitengewoon sterke positie. Daardoor was het haar mogelijk deze bepaling in het contract te doen opnemen. De U.M.W. is er in geslaagd voorlopig haar sterke positie te bewaren, want geen stakingsverbod dwingt haar nog zich geheel aan de ondernemers te onderwerpen.

Maar de U.M.W. is slechts een onderdeel van de Amerikaanse vakbeweging en het feit, dat het haar tot nu toe is gelukt zich met succes tegen de nieuwe wetgeving te verzetten, betekent niet, dat de vakbeweging als geheel dit kan doen. De A.F.L., de American Federation of Labor heeft zich onmiddellijk, zij het onder protest, aan de Taft-Hartley-wet onderworpen. De C.I.O. heeft eerst geweigerd, maar punt voor punt geeft zij toch aan de nieuwe eisen toe.

Van betekenis in deze ontwikkeling is een nieuw besluit, dat door een der grootste vakorganisaties, de tot de C.I.O. behorende United Auto Workers organisatie, is genomen. De U.A.W. is een internationale organisatie, die haar vertakkingen ook in andere Amerikaanse landen heeft. Op een onlangs gehouden conventie is de leiding er in geslaagd de volgende besluiten te doen aannemen:

1. Verbod om aan te sporen tot enige staking of boycot of er een af te kondigen, zonder uitdrukkelijke machtiging van het internationaal bestuur of van de voorzitter van de union.

2. Elke plaatselijke union is verplicht de „bepalingen van zijn contract uit te voeren" en ieder in de union te verbieden „een breuk van enig door een plaatselijke union aangegaan contract" aan te bevelen of te veroorzaken.

3. Elke plaatselijke union of vertegenwoordiger te verbieden voor de union op te treden zonder uitdrukkelijke machtiging van het internationaal bestuur of van de president."

Deze bepalingen hebben blijkbaar ten doel de verantwoordelijkheid voor eventuele „contractbreuk" door de arbeiders op de plaatselijke afdelingen af te wentelen. In de Amerikaanse vakbeweging, die federalistisch is opgebouwd, is de invloed van de arbeiders in de plaatselijke afdelingen vaak nog vrij groot. De kans, dat een plaatselijke afdeling zich niet tegen een door de arbeiders gewilde actie zou verzetten, is dus vrij groot.

De nieuwe maatregelen wentelen echter het volle gewicht van de wettelijke maatregelen op de plaatselijke afdelingen en deze zijn natuurlijk niet in staat dit te torsen. Het gevolg zal zijn, dat niet alleen de centrale besturen, maar ook de plaatselijke afdelingen van de unions zich tegenover de acties van de arbeiders zullen moeten stellen.

De nieuwe, door de U.A.W. genomen besluiten brengen geen radicale verandering in de positie van de Amerikaanse vakbeweging. Zij bewijzen echter, dat de geleidelijke onderwerping aan het „democratisch fascisme" verder gaat.

Onder invloed van dit soort nieuwe arbeidswetgeving voltrekt zich bovendien in de vakbeweging zelf de centralisatie, die de topleidingen de macht over het gehele organisme verschaft.

Feiten die spreken

„Naar U.P. verneemt zijn in de afgelopen week 30.000 man geregelde troepen uit Duitsland en Noord-Afrika in Frankrijk teruggekeerd. Deze troepen zijn thans gelegerd nabij Parijs, Rijsel, Lyon en andere plaatsen, die als mogelijke centra van onrust worden beschouwd.

Het besluit daartoe moet zijn genomen door de regering Ramadier. Niet alleen in Duitsland ook in Frankrijk is de bruikbaarheid van de „socialisten" in de regering, groot.

En verder bericht U. P.:

„dat grote aantallen ex-nazi's onder wie militairen van Rommel's Afrikacorps, in Indo-China voor de Fransen strijden tegen de Vietnamese nationalisten."

Een correspondent van Assosiated Press merkt hierbij volgens Het Parool van 28 Nov. op, „het doet eigenaardig aan, dat zij grotendeels in Amerika vervaardigde uniformen dragen en bewapend zijn met geweren van Amerikaans fabrikaat."

Zo zien we, dat niet alleen atoomgeleerden en vliegtuig-deskundigen uit fascistiek Duitland door de „democraten" gebruikt kunnen worden, ook de doodgewone nazi-soldaten worden door hen ingezet als het er om gaat, ontevredenen, die in verzet komen, neer te slaan. Ook het land van de „vrijheid", Amerika, helpt daarin een handje. Met alle middelen zal het kapitaal-bezit veilig gesteld worden. Wie gelooft nog in het sprookje, dat de afgelopen oorlog een ideologische oorlog was?

SOLIDARITEIT

De Federatie van Bedrijfskernen, de I.F.B.K. verzoekt ons opname van het volgende bericht: Eén van de meest actieve strijdbare arbeiders, die reeds jarenlang op een zeer moeilijke post dapper de strijd volhoudt, is dezer dagen gebroodroofd. Hij hoopt binnen een week of zes een nieuwe werkkring te hebben gevonden. Gedurende die tijd zit hij met een groot gezin in grote zorgen. Hier is solidariteit nodig.

Wie de I.B.K. in staat wil stellen onze kameraad door deze periode heen te helpen, storte zijn bijdrage op postrekening nummer 205330 ten name van Th. Harsman te Amsterdam onder het motto „Solidariteit".

Werft nieuwe abonne's voor „Spartacus"

4e verantwoording Persfonds „SPARTACUS OP DE VESUVIUS"

Over de maand November mochten wij als vaste bijdragen ontvangen:

J. H. B. te Z. f 1.—, J. L. te A. f 0.50, S. H. te A. f 0.50, J. V. te A. f 1.—, J de G. te A. f 1.—, J. de G. te A. f 2.50, H. G. L. te A. f 10.—, S. D. M. te A. f 2.—, B. N. te A. f 2.50, J. H. te A. f 0.50, Th. M. te B. f 7.50, P. K.—M. te B. f 5.—, S. O.—M. te B. f 7.50, O. S. te A. f 3.—, J. V. te A. f 10.—, O. A. te A. f 2.50, L. M. te 's G. f 10.—, B. B. te Z. f 2.—. Totaal f 69.—.

Over de Postbus ontvangen gelden: W. v. d. V. te A. f 1.50, E. W. B. te B. f 1.—, J. v. D. te H. f 10.— R. L. W. te A. f 2.—, P. Z. te A. f 5.—, C. A. G. te R. f 6.10, L. M. te 's-G. f 11.65, Kam. S. te D. f 2.50, A. H. te R. f 0.55, Kam uit Antw. f 10.—. Totaal f 50.30.

Verder ontvingen we nog: F. de R. te R. f 2.50, J. B. te A. f 1.—, Kl. P. te A. f 1.50, M. S. te A. 50, H. B. te A. f 1.50, Kam. uit Br. f 10.—, Week Abonné's te 's-G. f 4.44, Maand Abonné's te 's-G. f 4.05, J. T. te 's-G. f 1.03, Bijdrage f 0.30, G. de B. te 's-G. f 1.—, H. J. te 's-G. f 1.55, L. B. te 's-G. f 10.—. Totaal f 41.37.

Vorige verantwoording f 454.21. Totaal f 614.88.

We zijn nu reeds vier maanden bezig het touw te knopen, dat ons van de Vesuvius moet afhelpen. Het resultaat is niet onbevredigend. Maar laten we niet vergeten, dat van dit mooie totaal van meer dan f 600.— al ruim f 300.— gebruikt is moeten worden. Natuurlijk, het mocht aangewend worden, om de krant in stand te houden. En in de toekomst zal het voorlopig nog nodig blijken, dat het persfonds zo nu en dan bijspringt. Voor ons een geruststellende gedachte te weten, dat we een groep toegewijde lezers achter ons hebben.

En voor hen moet het een voldoening zijn op deze wijze het bestaan van hun blad te helpen verzekeren.

13 DECEMBER 1947 PRIJS 12 CENT 7e Jaargang No. 49

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.: postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II. Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg. „De Vlam", postgiro 168797 te A'dam

Grenzen der Theorie

Onder de invloed van de maatschappelijke ontwikkeling van de laatste twintig jaren, die de klassepositie en de organisatie van de klassenstrijd der arbeiders op veel punten zo geweldig heeft veranderd, is in de linkerhoek van de arbeidersbeweging een ernstige discussie begonnen. De organisatie van het kapitalisme heeft wel is waar de oude politieke bewegingen en de vakbeweging in zich opgenomen en heeft het verzet van de arbeiders daardoor gedwongen, nieuwe en meer op hun zelfstandigheid berustende wegen te gaan, maar daarmede is het verleden in de hoofden van de arbeiders maar niet in één slag verdwenen. En, al vervult thans b.v. de vakbeweging een rol, die tegengesteld is aan de proletarische strijd, zij doet het nog altijd voorkomen, alsof haar besturen arbeidersvertegenwoordigers zijn. Het is zelfs zo, dat de arbeiders zelf zich van die suggestie zeker niet ten volle hebben bevrijd. In veel gevallen gaan zij de zelfstandige, z.g. wilde, strijd wel in, maar wanneer zij constateren, dat hun vakorganisatie aan de andere kant staat, dan rijst bij de zwaksten een gevoel van twijfel of hun eigen houding wel juist is. Bij de sterkeren groeit een gevoel van te worden verraden door „de bonzen". Politieke stromingen, die zich uitgeven voor revolutionnair, zijn op dit punt vaak niet verder. Zij bevorderen, waar het kan, de gedachte, dat er voor de „verraders" andere leiders in de plaats moeten worden gesteld, op wie de strijdbereide arbeiders kunnen vertrouwen. Nieuwe leiders, die de organisatie weer dienstbaar zullen maken aan de strijd en die de kassen voor stakers- en actiegelden open zullen stellen. De zelfstandig begonnen actie wordt daardoor steeds weer voor de vraag gesteld, of er geen vakbondsbesturen in gemengd moeten worden, of de actie niet overgedragen kan en moet worden aan de bonden.

De vakbondsbesturen hebben in deze natuurlijk hun geheel eigen wijze van optreden. Tegen hen, die „ontrust willen stoken", niet alleen in de eigen organisatie, maar ook in de maatschappij, die beheerst moet zijn door de wil tot wederopbouw, geldt het oude werkgeversbeginsel: „uitsluiten". Zij, aan de top het hele organisme beheersende, slingeren de banbliksems van royementen en kunnen daarmede hun organisatie „beschermen". Komen er ongewild wilde acties, dan drukken zij die dood, of doen een beroep op de oude begrippen bij de arbeiders. Zijn die begrippen in voldoend sterke mate aanwezig, dan tonen zij zich bereid, de onderhandelingen van de stakingsleiding over te nemen en zorgen voor een spoedige likwidatie van de strijd. In elk geval eisen zij van de arbeiders onderwerping aan de door de bondsbesturen, als „arbeidersvertegenwoordigers", gesloten collectieve contracten.

Zo blijkt duidelijk, dat deze oude denkvormen voor de strijd niet anders dan nadelig kunnen zijn.

Hiervan uitgaande en vaststellende, dat de strijd om een centje meer of minder in de door het georganiseerde kapitaal beheerste maatschappij weinig of geen perspectief meer biedt, wordt door anderen in de linkerhoek van de arbeidersbeweging het op zich zelf juiste begrip, dat de arbeiders het zelf moeten doen, zelf de strijd moeten voeren en in handen houden, tot een dwaze vorm doorgevoerd. Zij zeggen: de strijd gaat om kapitalisme of communisme en het laatste is alleen dan te verwezenlijken wanneer er welbewust wordt gestreden om de beheersing van het productieapparaat. Alleen, wanneer de georganiseerde bedrijfspersonelen zich daarvan bewust zijn en hun comitees of raden door dat begrip worden gedragen, heeft het arbeidersoptreden wezenlijke maatschappelijke waarde, als strijd om het communisme.

Het zweren bij het oude, het niet theoretisch verwerken van de verschijningsvormen van dit georganiseerde kapitalisme, voert ongetwijfeld tot nederlagen voor de arbeidersklasse, levert haar steeds weer uit aan vijandelijke klasseorganen. Maar evenzeer geldt dat voor die revolutionnaire socialisten, wier theorie niet uitgaat van de dagelijkse klassenstrijd, maar, die abstract uitgaat van de vraag, welke inzichten de arbeidersklasse behoeft voor de vestiging van het communisme. In die theorieën mist men de werkelijke klassenstrijd en bij haar belijders is daarom ook afwezig het ernstige verlangen deel te nemen aan de strijd van nu. Zij zullen theoretiseren en verder moeten de arbeiders het maar zelf doen. Is het nodig te zeggen, dat daardoor een scheiding ontstaat tussen de strijdende klasse, met alle fouten en tekortkomingen, die daar nog heersen en de theoretici, die angst kennen voor elke strijd en elke organisatie, die niet voor honderd procent beantwoordt aan het door hen noodzakelijk geachte?

De theorie kent haar grenzen. Zij is onmisbaar in de klassenstrijd. Steeds uitgaande van de maatschappelijke toestanden, het ontwikkelingsproces dat het kapitalisme doormaakt, en het bewustwordingsproces dat de strijdende klasse doormaakt, kan zij krachtig bijdragen aan de bevordering van de komst van het communisme.

Maar wie met die inzichten gewapend is, weet dat zijn theorie deel is van de strijd zelf. Hij begrijpt, dat de klassenstrijd niet geboren wordt uit de theorie, maar de theorie uit de strijd. Waarbij natuurlijk de éne arbeider vroeger, de andere later de werkelijke diepe betekenis van de strijd duidelijk wordt. Daardoor beseft hij ook, dat hij midden tussen de strijdende behoort te staan en al zijn kennis ten dienste moet staan van de klasse, óók in de strijd van nu.

Daarom bevorderen wij de pogingen die de laatste maanden worden ondernomen om tot vorming te komen van werkelijk revolutionnaire propaganda-kernen in de bedrijven zo van ganser harte. En wij zijn er ons van bewust, dat kameraden, die deel uitmaken van zulke kernen het verlangen moeten bezitten ook stuwend in de strijd werkzaam te zijn. Zij willen daarmede noch een kernenorganisatie op zich zelf dienen, noch een politieke beweging. Hun werken en hun theorie staan slechts in dienst van de klasse en zijn er op gerieht, op welke wijze ook, het zelf handelen en het zelf organiseren te bevorderen.

Wie in de practijk van de klassenstrijd